

Торгово-промислова палата і Інститут арбітрів – зв'язок з якими ним підтримується через Спільну консультативну раду. А його політика, предметна діяльність і майбутній розвиток знаходяться під контролем правління директорів. Чи німецький інститут арбітражу, який було засновано в 1974 році союзами підприємців та академічними інститутами.

До проблем функціонування міжнародного комерційного арбітражу в Україні слід віднести наступне: так, скажімо, не можна однозначно відповісти на питання чи МКАС при ТПП України є юридичною особою, оскільки немає жодної правової норми, яка б встановила за ним такий статус, а звідси проблемним є визначення того, чи несе арбітражний суд відповідальність за шкоду, завдану сторонам процесу. Якщо так, то який вид відповідальності на нього покладається і в якому обсязі. З аналізу типових конфліктних ситуацій, що можуть мати місце при проведенні арбітрування, на перший план виходить ситуація, в якій сторони можуть вимагати відшкодування шкоди, завданої їм неправомірними діями складу арбітражного суду, шляхом прийняття до свого розгляду спору, щодо якого у цього арбітражу немає компетенції, або хтось із складу суду був цікавленим у певному вирішенні цього спору і не заявив самовідвід.

На нашу думку, арбітражний суд, що прийняв до свого розгляду справу по спору, щодо розгляду якого у нього немає достатньої компетенції, або застосував забезпечувальні заходи без наявних на те підстав, повинен нести матеріальну відповідальність і за заявою сторони повернути їй реєстраційний збір, гонорари арбітрів, якщо такі було сплачено, відшкодувати шкоду, завдану накладенням арешту на майно або рахунки в кредитно-банківських установах, шкоду за невирішення спору, та за необхідності звернення до іншої арбітражної установи.

ПОСТЗЛОЧИННИЙ СТАН ОСОБИ, ЯКА ВЧИНИЛА УМИСНІ ПОСЯГАННЯ НА ВЛАСНІСТЬ

*Марина Вакулєнко,
II курс, юридичний факультет.
Науковий керівник – Фріс П.Л.,
кандидат юридичних наук, професор.*

Як відомо, поведінка особи, яка підпадає під вплив або регулюється кримінально-правовими нормами поділяється на ряд стадій. Кримінологи виділяють стадію: готування, замаху та закінченого злочину. Але на цьому діяльність особи не зупиняється вона може реалізуватись шляхом активної поведінки або нейтральної (бездіяльності). Видається за

необхідне та доцільне розглядати не тільки злочинну, а й постзлочинну поведінку особи, яка вчинила злочин, і у більш широкому обсязі.

Під поняттям постзлочинного стану в даній роботі буде розглянуто поведінку, дії, вчинки особи під час умовного засудження (ст.45), відстрочки виконання вироку (ст.46¹) та після звільнення від кримінальної відповідальності з застосуванням заходів адміністративного стягнення, примусових заходів виховного характеру або громадського впливу (ст.51), яка вчинила умисні посягання на власність.

Варто визначити поняття терміну постзлочинна поведінка.

Постзлочинна (посткримінальна) поведінка – це особливий вид поведінки яка знаходиться у сфері (або примикає до сфери) кримінально-правового регулювання до кримінальної відповідальності та покарання, виконання покарання, можливостей повної реалізації повного комплексу передбачених законом прав, а також при здійсненні заході загальної та спеціальної профілактики злочинів [2, с.132].

Постзлочинна поведінка особи може проходити у двох напрямках – позитивному і негативному (протиправному або навіть злочинному).

В практиці доцільніше до таких осіб застосовувати кримінально-правові норми за яким перевиховання і виправлення буде відбуватися шляхом контролю і нагляду за їх поведінкою або з можливістю застосування адміністративного стягнення заходів примусового впливу без ізоляції від суспільства.

Оскільки позбавлення волі у ВТУ до таких осіб є економічно не вигідним, пенітенціарна система на даний час не сприяє основній меті покарання – виправленню і перевихованню злочинця, а навіть навпаки, перебування таких осіб у ВТУ штовхає їх на скоєння нових злочинів, викликає озлоблення проти суспільства, яке з часом може вкорінитись в свідомості людини. Статистичні дані по злочинах проти усіх форм власності, за 1999 – 2000 рр. показують, що є велике число осіб, які вчиняють злочини проти власності маючи незняту і непогашену судимість.

Законодавець передбачив неможливість застосування даних статей до осіб, які вчинили злочини проти власності, які містять велику суспільну небезпеку, наприклад, норми статей 86¹, 89, 142, ч.2 145. Оскільки їх поведінка вказує, що вони стали на шлях злочинного життя, то застосування покарання без ізоляції буде марним щодо вжитих заходів.

Підсумовуючи все вищерозглянуте, я вважаю, що позлочинна поведінка особи заслуговує на розгляд за її значенням і роллю у розкритті суб'єктивної сторони злочину, що розслідується. Позлочинна поведінка обвинуваченого має пізнавальне і доказове значення для виявлення суб'єктивної сторони злочину, оскільки вони розкривають психологічні механізми поведінки обвинуваченого після вчиненого злочину.

- 1 Сабитов Р.А. Квалификация поведения лица после совершения им преступления. – Омск: Высшая школа милиции МВД СССР, 1986.
- 2 Фріс П.Л. Постзлочинна поведінка як об'єкт правового регулювання та її врахування в правозастосувальній та профілактичній діяльності (Постановка питання) // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України: Збірник наукових статей викладачів юридичного факультету – Івано-Франківськ: Вид. Прикарпатського ун-ту, 2001.
- 3 Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / відп. ред.: В.Ф.Бойко та ін. – 6-те вид., допов. – К.: «А.С.К.», 2000.

ЗАХИСТ ПРАВА ВЛАСНОСТІ В ОСНОВНИХ ПРАВОВИХ СИСТЕМАХ

Алла Зеліско,

II курс, юридичний факультет.

Науковий керівник – *Васильєва В.А.*,

кандидат юридичних наук, доцент.

Для будь-якої цивілізованої держави найвищою цінністю є її громадяни і захист їх прав. Оскільки економічною основою кожного суспільства є власність у різних її формах, то одним з найголовніших об'єктів державного захисту виступає саме право власності.

Для країн континентального права перш за все характерний такий спосіб захисту права власності як віндикаційний позов, що є позовом власника про повернення майна з чужого незаконного володіння. В цій правовій системі діє презумпція правомірності володіння, тобто загальне правило каже, що володілець майна має на нього право. В разі виникнення спору зацікавлена особа повинна прийняти на себе доказ зворотнього. Щодо добросовісного володіння, то загальним правилом, яке з певними виключеннями діє в усіх правових системах, є те, що у добросовісного володільца майно, як правило, не може бути витребуваним. Наприклад, відповідно до статті 2-403 Єдиного Торгового Кодексу США “особа, яка володіла спірним титулом, може передати повноцінний титул добросовісному набувачеві”.

Якщо майно набуто безплатно, навіть добросовісним набувачем, від жодної, що не мала права його відчужувати, власник вправі витребувати майно в усіх випадках. Наприклад, стаття 302 Цивільного Кодексу Російської Федерації каже, що “річ, набута добросовісним володільцем безплатно, повертається власнику в усіх випадках” [1, с.111].

В континентальній правовій системі досить поширений такий спосіб захисту права власності як негаторний позов. Це позов про припинення дій, які заважають власнику здійснювати свої повноваження володіння та використання щодо власного майна.